

HỒI THỨ CHÍN

SỬA SOẠN MÔI ĐỂ CÂU CÁ VÀNG

Tử Kỳ cũng là kẻ hiếu sắc, y thấy Thúy Thúy tuyệt sắc đã thềm rõ rãi ngay, liền đỡ lời:

-Điền cô nương, người bạn mà cô nương đã hẹn không tới, thì để Tử Kỳ này tiếp cô nương uống rượu cũng được chứ sao?

Thúy Thúy cười vẻ rất thâm đặng:

-Câu uống rượu của tôi nói đây không phải là uống rượu thường đâu.

Tử Kỳ càng cảm thấy hứng thú hỏi tiếp:

-Không phải uống rượu bằng cách thường thì uống bằng cách nào?

Thúy Thúy liếc mắt tống tình Tử Kỳ, rồi nàng mím môi vuốt tóc lấy điệu, cười giọng càng lẳng lơ thêm và đáp:

-Người thường uống rượu là uống rượu thực và chỉ chú trọng đến bản thân của rượu thôi còn cách uống rượu mà tôi nói đây là sự hứng thú sau khi uống rượu cơ.

Độc Cô Sách núp ở trên khe núi, càng nghe thấy nàng ta nói càng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng liền chửi thầm:

"Người đàn bà này thực là thâm đặng vô sỉ đến cực điểm!"

Tử Kỳ thấy Thúy Thúy ăn nói táo bạo như vậy ngạc nhiên hết sức, nhưng y đã có tà ý rồi, thấy nàng nói như vậy lại càng hợp với lòng mình liền đỡ lời:

-Điền cô nương nói như vậy, Tử Kỳ này có thể tiếp cô nương uống rượu và sự hứng thú sau khi nhậu nhẹt, Giang mỗi lại càng xuất sắc hơn người nhiều.

Thúy Thúy nhếch mép cười khẩy đáp:

-Có lẽ bạn chỉ thành thạo thôi thì có, chứ không thể nào xuất sắc hơn người như bạn khoe khoang được.

Tử Kỳ có vẻ không phục hỏi:

-Sao Điền cô nương lại nói như thế?

-Bạn nói nổi danh từ hồi ba mươi năm về trước, tuy công lực rất tinh thâm và có thể dùng thuật trụ nhan làm cho bộ mặt trẻ trung được, nhưng sự thực tuổi của bạn đã trên hoa giáp, có thể nói bạn đã là một lão già rồi. Người mà ta hẹn tuổi đã trẻ lại phong lưu anh tuấn, như vậy bạn xuất sắc sao bằng được người đó?

Tử Kỳ khonog sao cãi lại được lời nói ấy của nàng chỉ cười nịnh và đỡ lời:

-Xưa Giang Tử Kỳ này đi tới đâu cũng để lại tình nghiệp tới đó, trong trận phần son đã xông pha không biết bao nhiêu lần. Điền cô nương đừng hiềm già nua, chả lẽ cô nương đã quên câu tục ngữ: "Càng già càng dẻo..." hay sao?

-Nói đi nói lại, bạn vẫn không thoát khỏi hai chữ sành sỏi, chứ làm gì có sự xuất sắc trong đó?

Tử Kỳ thấy mặt của Thúy Thúy đầy vẻ xuân sắc, y lại kêu gọi thêm:

-Người ngoài nghề thì ưa xuất sắc, còn người trong nghề lại trọng sành sỏi. Điền cô nương đẹp như tiên nữ, thực là một yêu cơ tuyệt đời và cũng là một người rất sành nghề. Chẳng lẽ cô nương lại không biết sành sỏi có hiệu quả xác thực hơn xuất sắc hay sao?

Hai mắt lim dim nhìn Tử Kỳ, Thúy Thúy càng lẳng lơ thêm:

-Bạn kém xuất sắc điều đó đã dĩ nhiên rồi còn sành sỏi hay không thì tôi vẫn chưa được biết. Còn người mà tôi hẹn ước đã xuất sắc mà có lẽ còn sành sỏi nữa là khác, so sánh hai người thì dù sao tôi cũng không thể lựa chọn bạn được.

Vẫn cố nén lửa dục xuống, Tử Kỳ với giọng rất dịu dàng nói tiếp:

-Cô nương nói rất đúng, nhưng một người chưa tới mà một người thì đã ở trước mắt đây chẳng lẽ cô nương lại chịu bỏ lỡ giờ lành và cảnh đẹp này hay sao?

Mấy lời nói này của y đã làm động lòng Thúy Thúy, nên nàng ta cứ cầm cái khăn lụa quay tít hoài, đôi mắt lim dim liếc nhìn Tử Kỳ khẽ đáp:

-Trông bạn thêm thường một cách tội nghiệp quá!

Tử Kỳ biết cá đã sắp cắn câu, liền mặt đây mà dạn chấp tay và nói tiếp:

-Lão sinh khí cầu Điền cô nương kết một mối hoan hỷ nhân duyên, bố thí cho mấy giọt dương chi cam lộ.

Thúy Thúy bịt mồm cười và đáp:

-Hai chữ lão sinh này bạn khéo dùng lắm cũng thành thực một cách đáng yêu. Nếu bạn tự xưng là tiểu sinh, có lẽ Điền Thúy Thúy này đến gai cả người.

Thấy Thúy Thúy có vẻ bằng lòng. Tử Kỳ mừng rỡ khôn tả, vội tiến đến gần Thúy Thúy, nàng lại lui về phía sau mấy bước xua tay nói tiếp:

-Hãy khoan đã, tôi còn mấy lời phải nói tiếp:

Lúc này lửa dục đã bốc lên bùng bùng, y không sao chịu được, liền cười nói:

-Có chuyện gì thì nói mau lên! Bây giờ đang đúng lúc xuân tiêu, cổ nhân đã có câu "một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng".

-Đêm nay tôi chịu kết duyên với lão sinh phần vì chờ người nọ mãi không tới không lẽ bỏ mất đêm xuân này. Phần thứ hai là vì nể tên tuổi của bạn đã gây được xưa kia, dù công có công lên Dương đài với bạn, Điền Thúy Thúy này cũng không đến nỗi bị nhục nhã.

Muốn lấy lòng nàng ta, Tử Kỳ phải hết sức chiều chuộng mà nói:

-Dạ dạ! Cô nương nói đúng lắm!

-Giang hồ đồn đại, hồi ba mươi năm về trước Cửu Đại Hung Tà đã bị Đại Bi Tôn Giả với Nam Môn Vệ giết chết hết ở trong Ly Hồn Cốc trên núi Dã Nhân. Vì lẽ đó mà Điền Thúy Thúy nghi ngờ bạn chỉ là Kim Phiến Thư Sinh giả mạo.

Không ngờ Thúy Thúy lại nói như vậy, Tử Kỳ cười gượng đáp:

-Điền cô nương đa tâm thực...

Không đợi chờ y nói dứt, Thúy Thúy đã lắc đầu nói tiếp:

-Không phải là tôi đa tâm đâu. Ba mươi năm trước Cửu Đại Hung Tà các người danh trấn bát hoang, nhưng bây giờ đã đến lượt Lục Y U Linh Điền Thúy Thúy hào oai nhiếp hoàn vũ rồi. Nếu tôi bị kẻ giả hiệu lừa dối một cách mơ hồ, thử hỏi tôi còn mặt mũi nào đứng ở trong võ lâm nữa.

Tử Kỳ nhận thấy nàng ta nói rất có lý, cau mày hỏi:

-Cô nương nói như vậy, có phải là muốn lời chứng minh không phải là giả hiệu không? Nhưng bây giờ biết chứng minh bằng cách nào được?

-Phương pháp chứng minh này rất dễ, chúng ta chỉ ấn chứng công lực với nhau là biết ngay.

-Nếu tôi thắng, Điền cô nương...

Thúy Thúy mỉm cười và vội ngắt lời:

-Nếu quả thực bạn là Kim Phiến Thư Sinh Giang Tử kỳ, cũng chưa chắc đã thắng nổi Điền Thúy Thúy này. Quý hồ võ công của bạn tương đương với Thúy Thúy, thì chúng ta sẽ kết thiện duyên với nhau luôn.

Tử Kỳ thấy nàng ta kiêu ngạo như vậy, liền trợn ngược đôi lông mày lên, nhưng y vẫn nén lửa giận xuống ngay và vội mỉm cười nói tiếp:

-Đề nghị này của cô nương rất hay, vậy xin cô nương ra điều kiện đi, Tử Kỳ thế nào cũng xin tiếp tay.

Thúy Thúy chỉ vách đá ở phía đằng trước mỉm cười đáp:

-Chúng ta không phải là đấu võ, vậy cuộc so tài này nên giản dị một chút. Bây giờ chúng ta cùng tấn công vào vách đá một chưởng, cứ xem dấu vết ở trên vách đá là có thể biết được công lực của nhau ngay.

Tử Kỳ gật đầu cười, rồi hai người cùng vận thần công lên nhắm vách đá cùng tấn công luôn một chưởng.

Cả hai đều là những hung tinh tuyệt vời, mỗi người có một môn công lực hãn thế, oai lực thế chưởng ấy của hai người rất lợi hại. Vì muốn để dấu vết vào vách đá, toàn dùng âm nhu chưởng lực, nhưng Độc Cô Sách ẩn núp ở sau vách đá cũng cảm thấy rung động cả tâm thần.

Tấn công xong thế chưởng ấy Thúy Thúy với Tử Kỳ cùng vội phi thân tới gần vách đá để xem. Quả thấy trên đó có hai dấu vết bàn tay sâu hơn tấc, không ai hơn ai kém cả.

Do sự kết quả ấy, Thúy Thúy mới biết Kim Phiến Thư Sinh đứng ở trước mặt mình đây chính là một trong Cửu Đại Hung Tà năm xưa thực.

Còn Tử Kỳ cũng kinh hãi và thầm phục công lực của Thúy Thúy ngoài sự ham muốn xác thật ra, y còn muốn nhân dịp này lôi kéo nàng ta nhập bọn để điền vào cho đủ con số chín người.

Thúy Thúy chỉ hai dấu vết bàn tay cười rất dâm dăng:

-Giang huynh, trên vách núi này chỉ có những hang động hình vó ngựa, cho nên người ta mới đặt tên là Mã Tích Sơn. Bây giờ chúng ta để lại hai dấu vết bàn tay nếu bị bọn phàm phu tục tử trông thấy thế nào cũng đặt tên núi này là Tiên Tích Sơn liền.

Tử Kỳ nghe nàng ta gọi mình là Giang huynh biết sự mong muốn của mình đã thành công rồi. Y rất khoái trí gật đầu vừa cười vừa đáp:

-Điền cô nương là thần tiên trên trời, bị đầy xuống phàm trần lại cùng Tử Kỳ lưu lại mối lương duyên ở nơi đây thì núi này đáng đổi tên là Tiên Tích Sơn lắm.

Điền Thúy Thúy trời sinh ra là một dâm nữ, lúc này đã động tình hai mắt câu hồn của nàng ta liếc nhìn Tử Kỳ một cái đã khiến đối phương mất hết hồn vía liền. Nàng uể oải hỏi Tử Kỳ:

-Giang huynh có mang theo rượu không? Chúng ta không nên bỏ lỡ dịp may này, vì đêm xuân rất ngắn...

Cả hai nam nữ hung tà lửa dục đã bốc lên đùng đùng, hai người sắp sửa chấp nối với nhau thì bỗng có tiếng người ngâm nga vọng xuống rằng:

- "Trên bờ hồ, cạnh Mã Tích sơn,
Dưới ánh trăng nàng tiên nữ giáng trần,
Lặng lẽ chờ người yêu lý tưởng,
Cùng chung hưởng giấc mộng Tương Vương."

Thúy Thúy nghe thấy tiếng ngâm nga ấy, liền xua tay bảo Tử Kỳ đang lim dim đôi mắt và tiến đến gần mình rằng:

-Bạn có nghe thấy không? Tương Vương đã giáng lâm. Thần nữ này không sao chia xẻ thân này ra làm hai được. Vụ nhân duyên tạm thời chúng ta không sao kết thành được nữa!

Tử Kỳ thấy Thúy Thúy đang gọi mình là Giang huynh và bây giờ lại gọi mình là bạn. Cuộc nhân duyên sắp thành đã bị đập đổ, như vậy y không tức giận sao được, liền nhìn về phía có tiếng người ngâm nga mà quát bảo:

-Tên chuột nhắt nào ẩn núp ở trên vách núi lén lút rình rập việc riêng của người...

Trên vách có tiếng rú kêu rất dài và rất lớn, Độc Cô Sách cải trang làm đạo sĩ đã như một vị tiên ở trên trời bay xuống vậy.

Thì ra Độc Cô Sách biết nếu để cho Thúy Thúy cấu hợp với Tử Kỳ, không những bọn Lục Đại Hung Tà được tăng cường thêm một dâm phụ mà chưa biết chừng Thúy Thúy lại còn lôi cả Bạch Phát Quỷ Mẫu vào nhập bọn với chúng là khác. Huống hồ chàng thấy lửa sắp bén vào rơm, khi nào chàng lại chịu trông thấy những cảnh dâm ô ấy. Cho nên chàng mới quyết định hiện thân ra, rồi khiêu khích cho Thúy Thúy với Tử Kỳ thành thù địch, xong đâu đấy chàng sẽ nghĩ cách đối phó với dâm phụ để nhảy ra khỏi lưới phẫn sơn.

Chàng quyết định như vậy, mới ngâm mấy câu thơ trên.

Tới khi Tử Kỳ không sao nén nổi lửa ghen nên chàng liền rú lên một tiếng thực dài rồi phi thân xuống. Người chàng còn đang lơ lửng ở trên không, đã thấy Tử Kỳ giơ tay lên ném luôn mười cái gai vàng rất nhanh vào mình.

Độc Cô Sách đã chuẩn bị từ trước và đã vận Đại Bi Thần Công ra đề phòng rồi, chờ những gai vàng sắp va đập vào người, chàng dùng tiềm lực vô hình đẩy những mũi gai ấy bắn ngược trở lại. Nhưng chàng chưa kịp ra tay, thì Thúy Thúy thấy Tử Kỳ mắng chửi chàng như thế đã không vui, lại thấy y sử dụng Tuyệt Mệnh Kim Mang tấn công chàng, nàng xăm ngay nét mặt lại, giơ luôn tay áo lên phát một cái, thế là mười mũi kim mang đã bắn vào vách núi, liền có tiếng kêu "loong coong" liên hồi.

Tử Kỳ tức giận khôn tả, chưa kịp lên tiếng nói thì Điền Thúy Thúy đã lạnh lùng nói trước:

-Bây giờ Thúy Thúy lại không tin bạn là Giang Tử Kỳ hay Kim Phiến Thư Sinh nữa. Vì đã là hung tà khoáng thế thì phải có khí khái hung tà khoáng thế mới đúng. Có khi nào một người lừng danh như thế lại có hành vi tấn công lén đối thủ như vậy?

Tử Kỳ vừa ngỡ ngàng vừa bức tức, với giọng hơi run run hỏi:

-Điền cô nương, còn gọi tôi là Giang huynh và còn bảo không nên bỏ lỡ thì giờ quý báu, vì đêm xuân rất ngắn ngủi. Sao bây giờ cô nương lại dở mặt chóng đến thế?

Thúy Thúy cau mày lại cười đáp:

-Sự xấu đẹp và cao quý bần tiện của vạn vật ở trên thế gian này đều do hai chữ "so sánh" mà ra cả. Bạn hãy nhìn thử bạn kia xấu đẹp ra sao trước, rồi lại nhìn xuống mặt nước hồ xem bộ mặt của mình có bằng người ta hay không đã. Trước khi bạn kia chưa tới, Thúy Thúy thấy buồn tẻ mới lấy bạn tiêu khiển tạm. Nhưng bây giờ bạn kia đã tới rồi thì tất nhiên Thúy Thúy phải dở mặt với bạn chứ.

Tử Kỳ tức giận đến run lấy bẫy, đột nhiên rú lên một tiếng rất lớn múa chưởng nhằm ngực Thúy Thúy tấn công luôn.

Thúy Thúy vừa cười vừa nhảy sang bên tránh chưởng phong của Tử Kỳ và phát tay áo sử dụng thế Lưu Vân Xuất Tụ (Mây ở đỉnh núi bay ra) phản công ngay.

Thấy thân pháp của Thúy Thúy linh diệu như vậy. Tử Kỳ cũng phải kinh hoàng, vội vận hết công lực lên và tấn công luôn năm chưởng một lúc.

Khi nào Thúy Thúy chịu lép vế, hề thấy đối phương tấn công chưởng nào nàng chống đỡ ngay chưởng ấy. Chưởng phong và cương khí của hai người hất cát bụi bay mù mịt và rất kinh thiên động địa.

Độc Cô Sách lui ra ngoài xa mấy trượng khoanh tay ngồi lên trên một tảng đá để xem.

Một người mặc áo màu vàng, một người mặc áo màu xanh, thoạt tiên còn phân biệt ra được người nào là Tử Kỳ người nào là Thúy Thúy, sau cùng đấu càng nhanh càng không sao phân biệt ra được người nào với người nào nữa, mà chỉ thấy hai luồng bóng vàng xanh quay quần như chong chóng.

Đấu hàng trăm hiệp, vẫn không sao thắng nổi đối phương. Tử Kỳ tức giận kêu rú liên mồm, liền giở những thế võ kỳ lạ ra liên tiếp, mà chỉ đẩy được Thúy Thúy lui về phía sau một hai bước thôi. Thúy Thúy bỗng nhảy ra khỏi vòng đấu đứng vượt tóc nhìn mặt Tử Kỳ cười khanh khách:

-Cửu Đại Hung Tà oai trấn càn khôn năm xưa cũng chỉ có thế thôi, chứ chả có gì gọi là đặc sắc cả. Nhưng nếu người thức thời mới phải là tuấn kiệt. Chẳng hay bạn đã chịu thua chưa? Cũng may...

Tử Kỳ càng tức giận thêm, trợn trừng mắt lên nhìn lại Thúy Thúy rồi vội ngắt lời nàng:

-Ai chịu thua nào?

Thúy Thúy lại kêu "ủa" một tiếng, rồi hỏi tiếp:

-Bạn không nhận thua, tại sao bạn lại ngưng tay lại không dám chiến đấu nữa?

Tử Kỳ sát khí đằng đằng, thuận tay cởi luôn cái quạt vàng đeo ở ngang lưng xuống. Thúy Thúy thấy thế lại càng cười rũ rượi, đến phải ôm bụng. Tử Kỳ tay cầm quạt gõ vào bàn tay trái hỏi nàng:

-Sao cô nương lại cười ta thế?

Thúy Thúy tỏ vẻ khinh thị đáp:

-Tưởng bạn đã ngưng tay không dám đấu nữa, ngờ đâu bạn lại muốn lấy cái quạt tầm thường đó ra để đối địch như thế.

Tử Kỳ hất mạnh một cái, cái quạt liền xoè ra kêu "xoẹt" một tiếng rồi y rất kiêu ngạo cười như điên như khùng đáp:

-Anh hùng trên giang hồ, hào kiệt trong võ lâm đã có không biết bao nhiêu người bị cái quạt này giết chết rồi, ít nhất cũng có đến 7, 8 chục người.

Thúy Thúy lạnh lùng đỡ lời:

-Câu chuyện anh hùng ấy của bạn là chuyện năm xưa, có lẽ bảy tám chục người đó cũng tầm thường như Đồng Bách Biểu chẳng hạn, chỉ là những kẻ giá áo túi cơm, nên bạn mới giết đowcj chúng một cách dễ dàng như thế. Còn bây giờ bạn gặp bà cô này, chưa biết chừng bạn giữ được nổi cái quạt cũng nên?

Thấy nàng ta khinh thị mình đến như vậy, Tử Kỳ càng tức giận liền quát hỏi:

-Người đừng có làm bộ làm tịch như thế vội, có giỏi thì rút khí giới ra đi?

Thúy Thúy để tay vào cán kiếm, vừa cười vẻ kiêu ngạo đáp:

-Muốn bốn cô nương sử dụng khí giới thì cái quạt lại càng không phải là quạt của Giang Tử Kỳ nữa.

Nói tới đó đột nhiên nàng rú lên một tiếng rất thánh thót, rồi rút luôn thanh bảo kiếm ra khỏi bao, liền có một luồng ánh sáng xanh làm loé mắt mọi người.

Độc Cô Sách vừa trông thấy thanh bảo kiếm của nàng ta đã cả kinh nghĩ:

- "Trông thanh kiếm này quen mắt lắm"

Tử Kỳ cũng rất kinh hãi, vội lui ngay về phía sau hai bước.

Thúy Thúy đưa ngang thanh kiếm lên lạnh lùng cất tiếng hỏi tiếp:

-Giang Tử Kỳ đã tự nhận là người sành điệu, vậy biết kiếm mà ta đang cầm đây là kiếm gì không?

Tử Kỳ cau mày lại nhìn thanh kiếm ở trong tay Thúy Thúy một hồi,ngẫm nghĩ giây lát rồi lên tiếng hỏi tiếp:

-Kiếm Âm, Kiếm Thức và Kiếm Mang của thanh kiếm này đều khác thường, có phải là Thanh Bình bảo kiếm mà đã lâu không thấy xuất hiện trên giang hồ phải không?

-Người nhận được Thanh Bình bảo kiếm của ta như vậy cũng hơi sành điệu đấy.

Lúc này Độc Cô Sách mới biết thanh bảo kiếm ở trong tay của Thúy Thúy lại là Thanh Bình cổ kiếm. Chàng kinh ngạc khôn tả, liền nghĩ tiếp:

- "Sau giấc mộng hoang đường ở trong Tây Thi cốc trên núi Điểm Thương, Mộ Dung Bích có để lại mấy chữ nói:

- "Thanh Bình kiếm đã bay, người áo xanh đã đi xa. Nếu chàng nhớ kiếm thì đi Thiên Ma cốc núi Câu Lưu, còn chàng nhớ người thì trước sau nguyên tiêu sang năm, cứ việc đến Thái Hồ bơi thuyền sẽ gặp gỡ".

Vì mình không muốn gặp lại dâm phụ, nên mới trọng kiếm khinh người, mình đã đi núi Câu Lưu. Nhưng tới đó chỉ thấy Bạch Phát Quỷ Mẫu Tiêu Anh thôi, chứ không thấy Thanh Bình kiếm. Tại sao ở Thái Hồ này lại phát hiện thanh cổ kiếm này, mà thời gian cũng vừa đúng vào Nguyên tiêu như thế?

Chàng có biết đâu Thúy Thúy là người dâm hung ác độc vô cùng hôm ấy nàng để lại mấy câu đó dụng ý của nàng là nếu Độc Cô Sách trọng kiếm khinh người, đi Câu Lưu Thiên Ma cốc thì thế nào cũng bị Bạch Phát Quỷ Mẫu giết chết.

Chàng đang thắc mắc thì Giang Tử Kỳ đã cười khinh nói tiếp:

-Thanh Bình cổ kiếm tuy sắc bén thật, nhưng muốn chém đứt được cái quạt vàng nổi danh của Giang Tử Kỳ này, thì có khác gì người si nói chuyện mơ không.

Thúy Thúy vẫn cười khanh khách:

-Không tin thì người cứ việc thử xem là biết ngay.

Vừa nói dứt lời nàng đã múa bảo kiếm hoá thành muôn bông hoa kiếm nhằm đầu Tử Kỳ úp chụp xuống.

Tử Kỳ cười ha hả, cũng múa cái quạt thành trăm nghìn cái bông vàng. Chống đỡ luôn những bông kiếm của đối phương, liền có tiếng kêu "loong coong" liên hồi

hai kẻ hung tà tuyệt thế đều cảm thấy cổ tay rung động rất mạnh, không hện mà cùng nhảy lui về phía sau ba bước tức thì.

Thúy Thúy vội cúi đầu nhìn bảo kiếm của mình xem có việc gì không, nàng chỉ thấy kiếm mang tia sáng của bảo kiếm toả ra loé mắt, chứ thần kiếm không việc gì hết mới yên tâm.

Còn Tử Kỳ thì cau mày lại kinh hãi thẳm, vì thấy cái quạt chế tạo bằng ngũ kim của mình mà các bảo kiếm không làm gì nổi, bây giờ đã bị Thanh Bình cổ kiếm chặt đứt mất một mảnh nho nhỏ, nhưng tình cảnh ấy chỉ có một mình y biết thôi, chứ Điền Thúy Thúy không sao phát giác được. Y không muốn tỏ vẻ hèn kém ở trước mặt địch thủ, nên vẫn cười như điên như khùng nói tiếp:

-Tưởng Thanh Bình cổ kiếm sắc bén thế nào, không ngờ lại tầm thường như vậy. Điền cô nương có giỏi hãy tiếp thêm ba thế Tu La Phiến này của Giang mỗ.

Y vừa nói vừa múa cái quạt vàng giở ba thế quạt huyền ảo quái dị ra tấn công nhanh như điện chớp.

Thúy Thúy không tin Thanh Bình cổ kiếm của mình không làm gì nổi cái quạt nho nhỏ của đối phương, nên nàng ta trợn ngược đôi lông mày lên, dồn hết toàn lực vào thanh kiếm và cũng giở một thế kiếm rất huyền diệu ra để chống đỡ ba thế quạt như vũ bão của đối phương.

Phần vì thế kiếm của đối phương rất sắc bén và biết Thúy Thúy lại dồn thêm chân lực vào thanh kiếm, phần thứ hai vì vừa rồi mới chống đỡ có một thế mà cái quạt rất yêu quý của mình đã bị đứt mẻ nên Tử Kỳ không dám đi theo vết bánh xe cũ, mà đành phải giở ba thế liên hoàn rất tinh vi ra, rồi vội thu quạt vàng lại và lướt về phía sau tám thước ngay.

Thấy đối phương lùi bước, Thúy Thúy cười khảnh khách nói:

-Giang Tử Kỳ, cái quạt vàng nổi tiếng của bạn không sợ bảo kiếm sắc bén của Thúy Thúy này, vậy bạn có dám nếm mùi U Linh Quỷ ảnh kiếm pháp, bốn mươi chín thức mà Điền Thúy Thúy này mới nghiên cứu ra không lâu không?

Độc Cô Sách đã nghe người ta nói Điền Thúy Thúy mới nghiên cứu được một pho là U Linh Quỷ ảnh kiếm pháp rất siêu tuyệt trong võ lâm, bây giờ thấy nàng ta sắp giở pho kiếm ấy ra đấu với Tử Kỳ, nên chàng vội tập trung tinh thần chăm chú nhìn kiếm pháp của đối phương, để so sánh xem Thập Bát La Hán kiếm pháp của sư môn có hơn được kiếm pháp của dâm phụ không.

Thúy Thúy vừa nói xong đã giở ngay U Linh Quỷ ảnh kiếm pháp ra, quả nhiên pho kiếm này của nàng ta lợi hại không thể tưởng tượng được, thế kiếm nào cũng tinh xảo tuyệt luân, biến ảo khôn lường chỉ trong nháy mắt đã bao vây chặt Kim Phiến Thư Sinh trong Cửu Đại Hung Tà vào giữa tức thì.

Độc Cô Sách càng xem càng kinh hãi thẳm và nghĩ bụng:

- "Thảo nào Nam Môn Vệ sư thúc đã khuyên mình: "Bạch Phát hao đầu, Lục Y nan đương". Pho kiếm pháp này của Thúy Thúy về mặt vững chãi và hùng mạnh thì không bằng Thập Bát La Hán kiếm pháp tuyệt học của sư môn, nhưng lại huyền ảo và ác độc hơn. Nàng ta lại có thêm Thanh Bình cổ kiếm trợ giúp, chỉ sợ phen này Kim Phiến Thư Sinh không sao chống đỡ nổi kiếm pháp của đối phương thôi".

Tử Kỳ không ngờ U Linh Quỷ ảnh kiếm pháp của Thúy Thúy lợi hại đến như vậy, thế thúc đã tinh xảo, kiếm mang lại sắc bén, quả thì mình chỉ còn cách chống đỡ thôi, chứ không thể nào trả đũa nàng ta được. Ba mươi năm nay y ẩn tích ở ngoài nam hoang khổ luyện thần công, lần thứ hai này y tái xuất thế chỉ mong trả được mối thù huyết hận để gây dựng lại thanh oai, nếu lần này bị thua Điền Thúy Thúy thì còn hy vọng gì đi kiếm Đại Bi Tôn Giả với Tam Kỳ Vũ Sĩ nữa.

Tử Kỳ nghĩ tới đó đánh liều định hy sinh, cái quạt vàng cũng bất chấp, mà giở tuyệt học của mình ra xoay thế thủ thành thế công quyết một phen sống chết với Điền Thúy Thúy.

Trong lúc Tử Kỳ rú lên một tiếng, múa cái quạt thành một làn ánh sáng vàng nháy xỏ vào tấn công, để vãn hồi lại thế bại, thì bỗng đằng xa có ba tiếng rú của đàn bà rất thánh thót vọng tới. Nghe thấy ba tiếng rú kêu ấy Tử Kỳ vội thay đổi ý định, y liền giở hai thế quạt rất tinh diệu ra gạt những bông hoa kiếm của Thúy Thúy sang bên.

Thúy Thúy thấy hai thế quạt này của Tử Kỳ oai lực rất mạnh đang định nhấn thêm công lực để phản công. Ngờ đâu Tử Kỳ không tiến mà lại lùi bước, rồi chợt nhảy sang bên hơn ba trượng vào trong một cái thuyền nhỏ đậu ở trong bụi lau.

Thúy Thúy thấy thế vừa cười vừa kêu gọi:

-Giang Tử Kỳ người là Kim Phiến Thư Sinh, đường đường một đại hung tà trong nhóm Cửu Đại Hung Tà mà cũng phải khiếp sợ bỏ chạy như vậy hay sao?

Tử Kỳ vừa bơi thuyền vừa cười đáp:

-Có ai sợ cô nương đâu, vì Tử Kỳ mỗi có việc cần, bắt buộc phải tạm ngưng tay, tối mai chúng ta sẽ gặp lại nhau ở nơi đây tái chiến, lúc ấy sẽ quyết định sự thắng bại sau.

Thúy Thúy gạt đầu đáp:

-Cũng được, mong lời nói của bạn đừng trái với việc làm là được rồi, Điền Thúy Thúy thế nào cũng có mặt tại đây đợi chờ chỉ giáo.

Tử Kỳ cười khẩy, rồi bơi thuyền đi như bầy, chỉ thoáng cái đã mất dạng.

Độc Cô Sách biết ba tiếng rú vừa rồi thế nào cũng là tiếng rú của Đinh Ngọc Sương hay thiếu nữ áo đen rú kêu chứ không sai.

Điền Thúy Thúy chờ Tử Kỳ đi khỏi, liền ngừng đầu lên nhìn trời rồi tỏ vẻ chán nản nhìn Độc Cô Sách mà gượng cười nói:

-Trời đã sắp sáng rồi, giấc mộng Tương Vương của chúng ta đã bị bọn chúng phá tan mất rồi. Đêm mai chúng ta lại gặp nhau ở nơi đây nhé?

Độc Cô Sách yên trí thế nào Thúy Thúy cũng yêu cầu mình hưởng thú vui phong lưu với nàng ta, nên chàng đang nghĩ cách thoái thác, bỗng nghe thấy Thúy Thúy nói như thế thì còn gì mừng bằng. Chàng liền gật đầu đáp:

-Bần đạo xin tuân lệnh, tuyệt nghệ thần công của Điền cô nương làm cho bần đạo sáng mắt ra.

Thúy Thúy vội trả lời:

-Công lực của bạn cũng cao siêu lắm.

-Điền cô nương bần đạo chưa hề ra tay lần nào, sao cô nương lại biết công lực của bần đạo cũng cao siêu?

-Thúy Thúy này có phải là người ngoài nghề đâu, bạn ẩn núp ở trên vách núi lâu như vậy, mà khiến Tử Kỳ với Thúy Thúy này không hay biết tí gì, đủ thấy võ công của bạn đã thuộc vào hàng cao thủ hạng nhất. Huống hồ lúc nhảy xuống bạn lại sử dụng môn khinh công rất thượng thừa.

Nói tới đó, Thúy Thúy hơi ngừng một chút rồi đưa mắt nhìn chàng một cách rất tình tứ và cười giọng lẳng lơ nói tiếp:

-Bạn đã biết tôi là Lục Y U Linh Điền Thúy Thúy rồi, còn tôi nên xưng hô bạn ra sao?

Độc Cô Sách buột miệng đáp:

-Pháp hiệu của bần đạo là Linh Thông.

-Pháp hiệu của bạn phong lưu thực, có phải lấy ở trong câu: "Thân vô thái phụng song nghi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông" đấy không? Bây giờ trời đã sáng rồi Thúy Thúy phải đi đây, bạn đừng có quên cuộc hẹn ước đêm mai nhé.

Nói xong nàng cười giọng lẳng lơ, rồi nhảy xuống chiếc thuyền nhỏ vội vàng đi luôn, vừa đi nàng vừa ca hai câu:

-Thân vô thái phụng song phi dục, tâm hữu linh tê nhất điểm thông...

Độc Cô Sách thở dài nghĩ bụng:

"Nếu đêm mai Tử Kỳ rủ cả thiếu nữ áo đen với Đinh Ngọc Sương tới đây thì không biết Điền Thúy Thúy có thể địch nổi ba người ấy không? Hai bên đều là bọn hung tà tuyệt đời bất cứ ai thắng ai bại ta cũng bất chấp, ta chỉ cần làm thế nào để chúng khỏi hợp tác a dua với nhau thôi".

Càng nghĩ chàng càng cảm thấy cao hứng và một mình ngồi ở trên tảng đá nhìn cảnh hồ. Chàng bỗng trông thấy Tuyệt Mệnh Kim Mang của Tử Kỳ bị Điền Thúy Thúy gạt rớt xuống đất, liền nghĩ đến một việc.

Chàng nghĩ đến Đổng Bách Biểu và còn nghĩ lời nói của Tử Kỳ bảo Bách Biểu không thể sống qua được giờ ngọ mai. Chàng nhận thấy Bách Biểu không chịu kết

minh với Tử Kỳ như vậy, lão hiệp ấy kể cũng là một hiệp sĩ chân chính. Vì vậy chàng quyết định thử đi kiếm Bách Biểu xem có cứu được ông ta thoát chết không?

Đã nghĩ là làm luôn. Độc Cô Sách liền xuống thuyền bơi đến chỗ ở của Đồng Bách Biểu tại đáy Động Đình Sơn.

Khi tới nơi, chàng nhảy lên bờ và trông thấy ngay căn nhà lá của Bách Biểu ở, nhưng không y treo lá phướn cầu cứu như Tử Kỳ đã dặn. Chàng càng kính phục thêm ông già này là người có cốt khí, chàng vội đi tới trước căn nhà lá gõ cửa xin vào yết kiến.

Một thằng nhỏ mười ba mười bốn tuổi mặc cái áo đại tang, vẻ mặt rầu rĩ ra mở cửa. Độc Cô Sách giật mình kinh hãi vội hỏi:

-Chú em để tang ai thế? Ngọc Phủ Tuý Tiều Đồng lão tiên bối có ở nhà không?

Thằng nhỏ ứa nước mắt ra đáp:

-Đồng Bách Biểu là ông của cháu, đêm hôm qua ông cháu bị thương về tới nhà, đến sáng hôm nay trời mới tằng sáng đã qua đời rồi.

Nó vừa nói vừa mời Độc Cô Sách vào trong nhà nhìn cái quan tài bọc da trắng và ứa nước mắt ra khóc.

Độc Cô Sách đi tới trước linh cữu thấp hương hành lễ khế thờ dài và nói:

-Đồng lão tiên bối! Đêm hôm qua ở núi Mã Tích tiểu bối đã tận mắt trông thấy tiên bối bị Tuyệt Mạng Kim Mang của Tử Kỳ đã bị thương, cho nên bây giờ mới đặc biệt tới đây để tương cứu, ngờ đâu lão tiên bối đã ngậm cười nơi chín suối rồi...

Chàng chưa nói dứt, tiểu đồng đứng cạnh bồng xen lời hỏi:

-Xin hỏi đạo trưởng là người của tôn phái nào?

Độc Cô Sách không muốn lừa dối thằng nhỏ, liền trả lời thực rằng:

-Chú em. Tôi là Độc Cô Sách chứ không phải người trong Tam Thanh giáo, vì có một việc riêng mà phải cải trang như thế này. Sự thực tôi là đệ tử ký danh nơi cửa Phật, môn hạ của thánh tăng Đại Bi Tôn Giả.

Chàng vừa tự giới thiệu xong, trong quan tài đã có tiếng cười ha hả vọng ra và nắp quan tài bỗng mở tung lên, Đồng Bách Biểu đang ôm hồ lô rượu, hơi rượu sặc sụa, đột nhiên ngồi thẳng dậy. Thoạt tiên Độc Cô Sách rất kinh hãi, sau cả mừng chấp tay mỉm cười nói:

-Thế là Đồng lão tiên bối vẫn bình yên vô sự thật là đáng mừng.

Bách Biểu nhảy ra ngoài quan tài, dắt Độc Cô Sách vào trong nội thất, mỉm cười hỏi:

-Thế ra tối hôm qua Độc Cô lão đệ cũng có mặt trên núi Mã Tích đấy à?

Độc Cô Sách mỉm cười đáp:

-Tiểu bối núp ở trong một cái hang trên vách đá đã được trông thấy rõ Giang Tử Kỳ dùng thủ đoạn ác độc vô sỉ tấn công lên lão tiên bối.

-Gần gũi những kẻ hung ác như Tử Kỳ lúc nào cũng phải cẩn thận đề phòng, bằng không thể nào cũng bị y hạ độc thủ. Tối hôm qua khi Điền Thúy Thúy tới, lão phu thừa cơ thoát thân, nhưng lúc nào cũng đề phòng tên hung tà ấy ra tay tấn công lên mình.

-Lão tiên bối đã đề phòng từ trước, như vậy chắc không bị Đoạt Mệnh Kim Mang bắn trúng phải không?

-----oO-----